

Forslag

til

Lov om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter.

Fremsat den 8. februar 1957 af *indenrigsministeren*.

I. Fiksering af ejendomsskyld i København og på Frederiksberg samt i købstæderne.

§ 1.

Fra og med skatteåret 1957/58 udskrives i København og på Frederiksberg, i købstæderne, Marstal Handelsplads og de sønderjyske flækker kommunal ejendomsskyld efter de i §§ 2—7 indeholdte regler.

§ 2.

Stk. 1. Ny påligning af ejendomsskyld til kommunen skal fra og med skatteåret 1957/58 ikke finde sted.

Stk. 2. Den ejendomsskyld, som efter de hidtil gældende regler — herunder reglerne i lov nr. 166 af 24. maj 1955 — påhviler ejendommene for skatteåret 1956/57, fikses som kommunal ejendomsskyld for ejendommene.

Stk. 3. Såfremt en ejendom i skatteåret 1956/57 har været helt eller delvis fritaget for kommunal ejendomsskyld, udgør den for ejendommen fikserede ejendomsskyld den ejendomsskyld, der ville have påhvilet ejendommen for skatteåret 1956/57, såfremt ejendommen ikke havde været helt eller delvis fritaget for ejendomsskyld.

Stk. 4. Såfremt den ansættelse, der er lagt til grund for beregningen af den ejendomsskyld, der svares for skatteåret 1956/57, senere ændres som følge af klage eller revision, finder regulering af den fikserede ejendomsskyld sted.

§ 3.

Hvor der i medfør af bestemmelserne i §§ 2—5 i lov om fiksering af ejendomsskyld

til staten foretages regulering af den for en ejendom fikserede ejendomsskyld til staten, finder en tilsvarende regulering af den fikserede kommunale ejendomsskyld sted.

§ 4.

Stk. 1. Såfremt en ejendom i sin helhed eller samtlige de på ejendommen værende bygningers grund, gårdsplads og have i medfør af bestemmelserne i §§ 16—18 i lov nr. 188 af 20. maj 1933 er fritaget for kommunal grundskyld, skal den fikserede kommunale ejendomsskyld ikke erlægges, så længe fritagelsen for grundskyld består. Såfremt de på ejendommen værende bygningers grund, gårdsplads og have kun er delvis fritaget for kommunal grundskyld i medfør af de nævnte lovbestemmelser, indtræder fritagelse for den fikserede kommunale ejendomsskyld i det omfang, hvori bygningernes grund, gårdsplads og have er fritaget for kommunal grundskyld.

Stk. 2. I tilfælde, hvor der af finansministeren i henhold til § 6, stk. 3, i lov om fiksering af ejendomsskyld til staten er tilstået en ejendom, der er vurderet som bygning på fremmed grund, hel eller delvis fritagelse for fikseret ejendomsskyld til staten, indtræder tilsvarende fritagelse for den fikserede kommunale ejendomsskyld.

§ 5.

Stk. 1. I tilfælde, hvor en bygning ved deklaration fra ejeren er underkastet bestemmelserne i § 7 i lov nr. 137 af 12. marts 1918 om bygningsfredning, kan indenrigsministeren tilstå hel eller delvis fritagelse for

så stor en del af den fikserede kommunale ejendomsskyld, som forholdsmæssigt falder på den fredede bygning.

Stk. 2. En ejendom, hvortil der hører frugtplantage på 2 000 m² eller derover, og som i skatteåret 1956/57 har været helt eller delvis fritaget for kommunal ejendomsskyld i henhold til § 2 i lov nr. 189 af 11. juni 1954 om beskatning af frugtplantager, er fritaget for så stort et beløb af den fikserede kommunale ejendomsskyld, som svarer til det skattebeløb, der som følge af fritagelsen ikke skulle erlægges i skatteåret 1956/57. Var fritagelsen i henhold til den ovennævnte lov af 11. juni 1954 tidsbegrænset, gælder den heromhandlede fritagelse dog kun for resten af det pågældende tidsrum. Såfremt en ejendom, hvortil der hører frugtplantage på 2 000 m² eller derover, ikke i medfør af foranstående bestemmelser er fritaget for fikseret kommunal ejendomsskyld, kan kommunalbestyrelsen meddele fritagelse herfor i samme omfang, som ejendommen i medfør af bestemmelsen i § 7, stk. 2, i lov om fiksering af ejendomsskyld til staten er fritaget for den fikserede ejendomsskyld til staten.

Stk. 3. En ejendom, der i skatteåret 1956/57 har været helt eller delvis fritaget for kommunal ejendomsskyld i henhold til lovgivningen om byggeri med offentlig støtte, er for den resterende del af den i henhold til vedkommende lovbestemmelse fastsatte fritagelsesperiode fritaget for så stort et beløb af den fikserede kommunale ejendomsskyld, som svarer til det skattebeløb, der som følge af fritagelsen ikke skulle erlægges i skatteåret 1956/57.

Stk. 4. Den ved bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 3, i lov nr. 188 af 20. maj 1933 om kommunale ejendomsskatter hjemlede tidsbegrænsede frihed for kommunal ejendomsskyld af hede- og klitplantager skal også — inden for det pågældende åremål — omfatte den fikserede kommunale ejendomsskyld.

§ 6.

De i §§ 2—3 indeholdte regler om fiksering af kommunal ejendomsskyld finder tilsvarende anvendelse ved beregning af dækningsafgift af bygningsværði.

§ 7.

Bortset fra, hvad der følger af de i dette

afsnit indeholdte bestemmelser, har det sit forblivende ved lovgivningens hidtidige regler om kommunal ejendomsskyld.

II. Andre ændringer i lov om kommunale ejendomsskatter.

§ 8.

I lov om kommunale ejendomsskatter (lov nr. 188 af 20. maj 1933, jfr. § 25 i lov nr. 100 af 14. april 1937 og lov nr. 361 af 22. december 1954) foretages i øvrigt de i nedenstående §§ 9—12 angivne ændringer.

§ 9.

Stk. 1. De i medfør af lovens § 3, stk. 1, for perioden 1. april 1955—31. marts 1959 fastsatte fradrag skal alene have gyldighed til 31. marts 1957, og ny fastsættelse af fradrag skal finde sted for de sidste 2 år af den nævnte periode. Fradragene skal fra 1. april 1957 at regne udgøre

1) i sognekommuner, i hvilke der efter det statistiske departements opgørelse ved folketællingen den 1. oktober 1955 fandtes mindst én bymæssig bebyggelse med over 3 000 indbyggere: mindst 20 000 kr., højst 35 000 kr.,

2) i de øvrige sognekommuner: mindst 14 000 kr., højst 20 000 kr.

Stk. 2. De i amtskommunerne i medfør af lovens § 3, stk. 2, for perioden 1. januar 1955—31. december 1958 fastsatte fradrag skal alene have gyldighed til 31. december 1956, og ny fastsættelse af fradrag skal finde sted for de sidste 2 år af den nævnte periode. Fradragene skal fra 1. januar 1957 at regne udgøre mindst 15 000 kr., højst 25 000 kr. Inden for disse grænser fastsættes fradragets størrelse af amtsrådet med indenrigsministerens godkendelse.

Stk. 3. Det i lovens § 3, stk. 3, hjemlede fradrag for hver beboelseslejlighed ud over én udgør fra 1. april 1957 (i amtskommunerne fra 1. januar 1957) at regne 3 000 kr.

§ 10.

Lovens § 12 affattes således:

„*Stk. 1.* Kommunal grundskyld udredes på grundlag af de værdiansættelser, der lægges til grund ved beregning af grundskyld til staten. Beregningen af kommunal ejendomsskyld sker på grundlag af ejendoms-

værdien (d. v. s. ejendommens værdi i dens helhed), således som denne værdi er fastsat i henhold til lovgivningen om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

Stk. 2. De i medfør af lovgivningen om vurdering og beskatning til staten af landets faste ejendomme foretagne vurderinger lægges til grund ved skatteberegningen fra den 1. april, for amtskommunernes vedkommende den 1. januar, i det år, for hvilket vurderingerne første gang vil være at lægge til grund ved beregningen af skatten til staten.“

§ 11.

I lovens § 23 indsættes som nyt stykke:

„*Stk. 3.* For bortførelse af dagrenovation

i Københavns kommune erlægges der, for så vidt bortførelsen sker ved kommunens foranstaltning, af vedkommende grundejere en afgift, hvis størrelse fastsættes af kommunalbestyrelsen.“

§ 12.

Uanset bestemmelsen i lovens § 6, stk. 1, 2. punktum, skal beslutning om fastsættelse for tiden 1. april 1957—31. marts 1959 af det i lovens § 3, stk. 1, omhandlede fradrag kunne træffes ved behandling i ét kommunalbestyrelsesmøde.

§ 13.

Denne lov træder i kraft straks.

Bemærkninger til lovforslaget.

Til §§ 1—7.

Bestemmelserne i lovforslagets afsnit I (§§ 1—7) går ud på fiksering af den kommunale ejendomsskyld i Københavns og Frederiksberg kommuner samt i købstæderne. Forslaget er på dette punkt udarbejdet ud fra de principper, der var fulgt ved det af regeringen i efteråret 1956 fremsatte forslag om fiksering af såvel den statslige som den kommunale ejendomsskyld, jfr. forslag til lov om ændring i lov nr. 179 af 23. juni 1956 om vurdering af landets faste ejendomme og forslag til lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

Den her foreslåede fiksering af den kommunale ejendomsskyld er dog begrænset til alene at angå bykommunerne. Forslaget adskiller sig endvidere fra det tidligere forslag derved, at der — på samme måde som det er tilfældet i det samtidig fremsatte forslag til lov om fiksering af ejendomsskyld til staten — ikke er medtaget regler om gradvis nedskrivning af den fikserede ejendomsskyld, idet man har fundet det naturligt, at spørgsmålet om, under hvilken form den fikserede ejendomsskyld eventuelt skal afvikles, søges løst i forbindelse med behandlingen af de iøvrigt foreliggende skatteproblemer.

Medens fikseringen efter det tidligere fremsatte forslag om fiksering af kommunal ejendomsskyld skulle foretages på grundlag af de skattebeløb, der skulle have været erlagt ved anvendelse af gennemsnittet af de sidste 4 års ejendomsskyldpromiller, sker fikseringen efter det foreliggende forslag på grundlag af de skattebeløb, der er pålignet ejendommene for skatteåret 1956/57.

Med hensyn til enkeltheder i forslagets fikseringsbestemmelser, der er udarbejdet i nøje tilknytning til det samtidig fremsatte forslag til lov om fiksering af ejendomsskyld til staten, skal man iøvrigt henviser til bemærkningerne til dette lovforslag og til det i efteråret 1956 fremsatte forslag til lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

Til § 9.

Da der ikke stilles forslag om fiksering af ejendomsskylden til sogne- og amtskommuner, har man — på samme måde som efter 9. og 10. almindelige vurdering — ment at burde foreslå, at den forhøjelse af den kommunale ejendomsskyld, som ville være en følge af den nu foretagne 11. almindelige vurdering, modvirkes ved en forhøjelse af grænserne for de skattefri fradrag.

Ifølge lov nr. 361 af 22. december 1954 skal fradragene pr. ejendom for indeværende periode udgøre:

- i sognekommuner med mindst een bymæssig bebyggelse på 3 000 indbyggere eller derover: mindst 12 000 kr., højst 21 000 kr.,
- i øvrige sognekommuner: mindst 9 000 kr., højst 11 000 kr.,
- i amtskommuner: mindst 9 000 kr., højst 12 000 kr.

Disse grænser foreslås forhøjet således:

- i sognekommuner med mindst een bymæssig bebyggelse på 3 000 indbyggere eller derover: mindst 20 000 kr., højst 35 000 kr.,

- b) i øvrige sognekommuner: mindst 14 000 kr.,
højest 20 000 kr.,
- c) i amtskommuner: mindst 15 000 kr., højest
25 000 kr.,

Samtidig foreslås fradraget for hver beboelses-
lejlighed udover een forhøjet fra 2 000 kr. til
3 000 kr.

Til § 10.

De ved denne paragraf foreslåede ændringer, der
alene er af formel art, er navnlig en følge af bestem-
melserne i § 48 i lov nr. 179 af 23. juni 1956 om
tidspunktet for den skattemæssige virkning af de der
omhandlede omvurderinger.

Til § 11.

Bestemmelsen, hvorved der skabes lovhjemmel
or Københavns kommune til at opkræve en afgift

for bortførelse af dagrenovation, er medtaget i lov-
forslaget efter derom fremsat ønske fra Køben-
havns magistrat. Man henviser herom nærmere til
den som bilag optrykte skrivelse af 28. januar 1957
fra Københavns magistrat til indenrigsministeriet.

Til § 12.

I § 12 er det foreslået, at reglen om, at kommunal-
bestyrelsens beslutning om det skattefrie fradrag
størrelse i sognekommunerne skal træffes ved
2 behandlinger med mindst 14 dages mellemrum,
ikke behøver at iagttages ved den i § 9, stk. 1,
foreskrevne fastsættelse af fradrag for de resterende
2 år af indeværende periode. Denne bestemmelse
er fundet nødvendig, for at arbejdet med skatternes
beregning snarest kan påbegyndes.

Bilag.

KØBENHAVNS MAGISTRAT
OVERBORGMESTEREN

28. januar 1957.

Til indenrigsministeriet.

Pligten til at bortføre dagrenovation (gade- og husaffald) i Københavns kommune er for tiden fordelt mellem kommunen og grundejerne efter følgende regler:

Københavns kommune foranstalter og bekoster bortførelse af al dagrenovation fra området indenfor voldene samt fra 1. kl. gader udenfor voldene. Endvidere foranstalter og bekoster kommunen bortførelse af gadeaffald fra 2. kl. gader udenfor voldene.

Grundejerne foranstalter og bekoster bortførelse af husaffald fra 2. kl. gader udenfor voldene samt af al dagrenovation fra 3. kl. gader udenfor voldene. For ca. 5000 beholderes vedkommende bortfører kommunen husaffald for grundejerne mod betaling.

Opdelingen af gaderne udenfor voldene, der blev indført i 1857, har i dag kun betydning i relation til, hvem bortførelsen af dagrenovation påhviler.

Kommunens bortførelse af dagrenovation er overdraget til Københavns grundejeres renholdningsselskab og omfatter ca. 40 pct. (ca. 30 000 beholdere) af samtlige husaffaldsbeholdere i Københavns kommune. Kommunens udgifter hertil er for 1957-58 anslået til ca. 4,8 mill. kr., hvoraf ca. 800 000 kr. vedrører gadeaffaldets bortførelse.

Indtil 1926 betalte grundejerne i de gader, hvor bortførelsen påhvilede kommunen, en renovationsskat (fra 1862 fikseret til en vis procent af grundskatten) til dækning af kommunens udgifter. Hvor alene gadeaffaldet bortførtes, betales halv renovationsskat, og udenfor disse områder ingen renovationsskat.

Ved lov af 31. marts 1926 om kommunale ejendomsskatter ophævedes imidlertid de gældende bestemmelser om betaling af en renovationsskat, og der pålignedes herefter alene ejendommene grundskyld og ejendomsskyld. Ved denne ligning blev der ikke taget hensyn til, at nogle ejendomme hidtil havde betalt renovationsskat, medens andre ingen renovationsskat betalte, og stillingen efter lovens ikrafttræden var således den, at de ejendomme, der tidligere havde betalt en skat for at få bortført dagrenovationen ved kommunens foranstaltning, nu var fritaget for denne skat, medens kommunen fremdeles bortførte dagrenovationen, idet man forudsatte, at den tidligere eksisterende pligt stadig bestod.

Den siden 1926 gældende ordning påfører som anført Københavns kommune betydelige udgifter og giver nogle af byens grundejere en vilkårlig fordel frem for andre grundejere. Magistraten må finde det rimeligt, at alle københavnske grundejere på lige fod kommer til at deltage i udgifterne ved bortførelse af dagrenovationen. Dette er også den almindelige ordning i de fleste provinsbyer og omegnskommuner.

Udgifterne ved bortførelse af dagrenovation er afhængig af beholdernes antal og tømningshyppigheden. Der regnes for tiden i større ejendomskomplekser med en månedlig udgift pr. lejlighed på ca. 1,50 kr. For én- og to-familiehuse udgør udgiften ca. 2,75 kr. pr. lejemål pr. måned. For erhvervsjendomme varierer udgiften stærkt efter benyttelsens art, men den normale takst er 8,25 kr. pr. beholder pr. måned ved tømning efter behov, det vil sige eventuelt daglig tømning.

Magistraten skal derfor tillade sig at anmode ministeriet om at søge fremskaffet fornøden hjemmel — eventuelt ved en bestemmelse i loven om kommunale ejendomsskatter — hvorved der fra den 1. april 1957 gives Københavns kommune bemyndigelse til hos samtlige de københavnske grundejere, der får bortført dagrenovation ved kommunens foranstaltning,

at opkræve en afgift til dækning af udgifterne ved bortførslen, uanset om nogle grundejere hidtil har fået bortført dagrenovation ved kommunens foranstaltning uden afgift. Magistraten forudsætter, at nævnte afgift i givet fald vil få samme fortrinsret som andre offentlige krav vedrørende fast ejendom, jfr. tinglysningslovens § 4, stk. 2 og 3.

S. Munk.

O. Berg.